FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 1. december 1988 *

Høje Domstol.

1. Det spørgsmål, som Domstolen skal tage stilling til i denne sag, giver efter min mening ikke anledning til større vanskeligheder, når henses til det klare indhold af de påberåbte bestemmelser og til Domstolens tidligere afgørelser på dette område. Sagsøgerens og Kommissionens anbringender, der allerede blev klart fremført under skriftvekslingen og er præcist gengivet i retsmøderapporten — hvortil jeg skal henvise — er heller ikke blevet ændret i det netop afholdte retsmøde. Sagen drejer sig i det væsentlige om, hvorvidt en fraskilt tjenestemand, der fortsat har fået udbetalt husstandstillæg efter det tidspunkt, da hans forsørgerpligt over for børn ophørte, skal tilbagebetale de fejlagtigt modtagne beløb.

Jeg skal i al korthed fremlægge min opfattelse for Domstolen — i al korthed, som sagt, da jeg ikke mener, at sagen efter sin beskaffenhed og sagsøgerens påstande kan gøre krav på nogen længere behandling. I øvrigt kunne sagen have været undgået, dersom sagsøgeren havde sat sig ordentlig ind i Domstolens praksis, der er aldeles klar.

2. Med hensyn til sagens realitet henviser jeg i det hele til min forgænger, generaladvokat Mayras' bemærkninger i sagen Broe mod Kommissionen (252/78, dom af 11. juli 1979, Sml. s. 2393), som jeg generelt kan tilslutte mig uanset sagsøgerens kritiske bemærkninger under retsmødet. Dels er spørgsmålene vedrørende tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb i medlemsstaternes tjenestemandsret reguleret på en måde, der er mindre gunstig for tjenestemanden end bestemmelsen i vedtægtens artikel 85; dels er det klart, at fællesskabslovgiver i forbindelse med vedtægtsændringen i 1972 ønskede at fastslå princippet om, at fejlagtigt udbetalte beløb som hovedregel skal tilbagebetales, når betingelserne herfor er opfyldt, hvorimod det er undtagelsen, at tjenestemanden kan beholde de fejlagtigt modtagne beløb.

3. Idet jeg fremdeles anskuer forholdet alment, er der ikke tvivl i mit sind om, at Domstolen bør fastholde praksis og navnlig afgørelsen i Broe-sagen. Artikel 85 skal anvendes således, at beløb, der er modtaget med urette, normalt skal tilbagebetales. Det er især ikke rimeligt, at tjenestemændene til deres undskyldning påberåber sig, at de ikke selv kender vedtægten, således at det bliver administrationen og i sidste ende medlemsstaternes skatteborgere, der kommer til at hæfte for administrationens fejl ved beregningen af en række ydelser, når sagen udelukkende drejer sig om tjenestemandens kendskab til en bestemmelse i vedtægten, der er klar og utvetydig, og hvorom der ikke er nogen diskussion; bestemmelsen kan forstås af enhver, der kan læse.

* Originalsprog: italiensk.

Jeg anser det endeligt ikke for nødvendigt at gå ind på, at sagsøgeren skulle være blevet »vildledt«, som han hævdede under retsmødet, uden dog at anføre noget bevis herfor.

4. Der vil selvsagt være grænsetilfælde, hvor tjenestemanden, selv om han udviser den omhu, som normalt forventes af en tjenestemand, ikke kan opdage fejlen i forbindelse med de modtagne beløb. I sådanne tilfælde påhviler det tjenestemanden at påvise forhold, som relevant begrunder, at han ikke blev opmærksom på administrationens vildfarelse; i den foreliggende sag har sagsøgeren ikke givet en sådan begrundelse, og han kunne — på basis af den klare bestemmelse — heller ikke have givet den.

5. Det fremgår efter min opfattelse utvetydigt af Domstolens praksis, at spørgsmålet, om der er udvist den fornødne omhu, ikke skal bedømmes generelt, men konkret (Broe-dommen, præmis 14). Jeg mener derfor ikke, at sagsøgeren i den foreliggende sag kan hævde, at han har udvist den omhu, som man kan forvente af en tjenestemand med hans rang (A 2) og hans anciennitet (28 år), kvalifikationer, som han selv demonstrerede under retsmødet. For det første modtog han hver måned lønsedlen, som angav et beløb for husstandstillæg; for det andet må det — for en tjenestemand med sagsøgerens rang og med hans administrative ansvarsområde — ved en umiddelbar *læsning* af artikel 1 i bilag VII til vedtægten stå klart, at når en tjenestemand ikke længere har forsørgerpligt over for børn, bortfalder grundlaget for husstandstillægget.

Sammenfattende finder jeg således, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have udvist en sådan normal omhu, svarende til hans rang og arbejdsopgaver; et sådant bevis er en forudsætning for, at undtagelsesbestemmelsen og ikke hovedreglen i artikel 85 kan anvendes, og Kommissionen har derfor anvendt artikel 85 korrekt på sagsøgeren.

6. Jeg foreslår derfor, at sagsøgte frifindes, og at procesreglementets artikel 70 bringes i anvendelse.